

[Justitsministeren.]

som kom fra en dansk Embedsmand, skulde altsaa ikke have været tilstrækkelig til, at han kunde udstaa Straffen et andet Sted.

Det virkelige Forhold er, at Manden søgte om Tilladelse til at udstaa Straffen i Herning. Der blev svaret i Overensstemmelse med den Praksis, vi har her i Danmark, at kunde han ordne det med en anden Kommune og selv betale Udgifterne, skuld' der ikke være noget til Hinder. Han fik Lov til at udstaa Straffen i Herning, og det blev fra Politiets Side undersøgt, om alt var i Orden, og alt var i Orden. Men da dette var ordnet, kom vedkommende igen og sagde, at nu var han for Resten kommet i Tanker om, at han hellere vilde udstaa den et andet Sted, og saa sagde jeg: Vi kan ikke saadan blive ved at lave om paa det, nu bliver han sat ind i Tønder.

Saaledes er Forholdet, og derfor har det ærede Medlem i denne Sag ikke nogen anden at holde sig til end Justitsministeren. Jeg tager det fulde Ansvar for det, der er sket; vedkommende Lærer er blevet behandlet ganske i Overensstemmelse med, hvorledes saadanne Forhold bliver behandlet her i Landet. Han har ikke søgt om Benaadning, ikke en Gang det har han ment at kunne opnaa, og hvis man havde spurgt mig, om jeg troede, han vilde kunne opnaa det, saa vilde mit Svar være, at hvis det var en Lærer heroppe i det gamle Land, der under lignende Forhold søgte Benaadning, saa vilde jeg gøre, hvad jeg kunde — og jeg formaar ikke saa lidt i disse Sager —, for at det blev afslaaet. Og paa lignende Maade vilde jeg udtale mig angaaende Forholdet i Sønderjylland. Det er min Mening, at de sønderjydske Lærere skal behandles paa samme Maade som andre Lærere her i Landet, men de skal heller ikke behandles bedre end andre, blot fordi de kan paabe- raabe sig, at de er tysksindede.

Vedrørende den Sag, som det ærede Medlem opfordrede mig til at tage op igen, skal jeg sige, at jeg beklager, at en dansk Rigsdagsmand her i Tinget vil bede mig om at tage en Sag op, der er afgjort ved Højesteret. Jeg vil gerne belæres om, hvorledes det kan lade sig gøre, medmindre der fremkommer nye Fakta, og saadanne Fakta har det ærede Medlem ikke fremført.

Maa jeg slutte med at opfordre det ærede Medlem til her fra Talerstolen i tydelige og klare Vendinger at sige, hvad det er, han sigter til, og ikke nøjes med at sige: Jeg vil ikke heroppe sige det, men jeg kan sige, det gaar Mand og Mand imellem nede i Sønderjylland. Jeg giver det ærede Medlem

det Løfte paa Forhaand, at hvis det ærede Medlem navngiver de paagældende Personer og fremfører bestemte Tilfælde, saa skal det blive undersøgt. Det ærede Medlem har en Gang før her i Tinget været uforsigtig — det ærede Medlem husker det sikkert —, det var, da han navngav 54 Mennesker i Sønderjylland, som var blevet uretfærdigt behandlet af den danske Justitsminister. Jeg tog den Gang de 54 Menneskers Sager op til Behandling. Den Gang havde det ærede Medlem navngivet Personerne, da kunde jeg gøre det. Paa lignende Maade vil jeg bede det ærede Medlem navngive vedkommende i dette Tilfælde, saa skal jeg tage Sagen op. Jeg forbeholder mig, hvis det er uvederhæftigt, hvad det ærede Medlem er kommet med, da at udtale det, men jeg lover, hvis det er vederhæftigt, at gribe ind paa lignende Maade, som jeg vilde gribe ind overfor andre Embedsmænd.

Schmidt: Jeg vil gerne svare overfor den højtærede Justitsminister, at jeg har spurgt, om en Embedsmand, der bliver omtalt offentligt paa den Maade, som jeg har anført — jeg har ogsaa sagt, hvor han er blevet omtalt, det er i Bladet „Folkets Selvstyre“ i Marts Maaned, jeg kan ogsaa nævne Datoen —, efter danske Begreber ikke er forpligtet til at rette Anklage mod dette Blad eller fordre Disciplinærundersøgelse. Jeg har nævnt en af de Ting, han blev sigtet for, og har sagt, at det gik saadan Mand og Mand imellem, de havde set det. Jeg kommer ikke med disse Anklager, men jeg siger: Er det muligt, at saadanne Klager kan fremsættes, ogsaa offentligt, uden at der sker noget? Er det tilladeligt af Hensyn til det offentliges Interesse og Statsautoriteternes Interesse? Jeg nævnte kun eet, fordi jeg ikke vilde nævne det andet; det kan læses, at han har vakt offentlig Forargelse i Flensborg ved sin Fuldskab. Jeg kommer ikke med denne Anklage, men det tales der om, det staar der i Avisen, og der staar mere endnu; men Politimesteren rører sig ikke. Det synes jeg er at afsvække Statens Autoritet.

Jeg har ogsaa talt om dette med Drengeforbundet, men det har Justitsministeren ikke berørt. Jeg ved ikke, om det er heldigt, at Politimesteren i egen Person gaar haandgribelig frem mod Drengene, om det netop tjener hans Værdighed. Jeg er vel berettiget til og vel ogsaa forpligtet til her at sige, hvilket Indtryk Politimesterens hele Indgriben gør dernede. Jeg ved nok, at selvfølgelig kan en Højesteretsdom ikke omstødes, uden at der kommer